

SVENSK MUSIKTIDNING

N:r 10.

Redaktör och utgifvare:
FRANS J. HUSS.
Telefon: Brunkeberg 1497.

NORDISKT MUSIKBLAD.

Stockholm den 18 Maj 1903.

Expedition: Vallingatan 11.

Pris: Helår 5 kr. Lösnummer 25 öre.
Annonspris 20 öre pr petitrad.

23:e Årg.

Wilhelm Peterson-Berger.

Första uppförandet af ett svenskt operaverk på vår kungl. teater måste naturligt nog redan såsom förväntadt taga våra musikvänners intresse i anspråk, än mer om tonsättaren och librettisten äro förenade i en person och denne förut hos oss gjort sig ett namn inom tonkonstens värld. Detta är fallet med hr Wilhelm Peterson-Berger, hvars stora musikdrama »Ran» i dessa dagar har sin premiär härstädes. Särskild anledning erbjudes därför att låta dagens nummer af denna tidning illustreras med porträttet af den redan länge såsom produktiv skapare af hufvudsakligen pianostycken och sånger bekante, framstående tonsättaren. Det är, som man vet, icke första gången hr Peterson-Berger träder fram med verk för scenen. Nyligen har hans sagospel »Lyckan» kommit upp på Svenska teatern, och med tillfällighetspjesen, festspelet »Sveagaldrar» på k. operan vid konung Oscar II:s regeringsjubileum 1897 gjorde han här sin första debut såsom komponist för scenen och orkestern samt tillika såsom scenisk diktare. Han fick vid detta tillfälle praktiskt visa sig följa sitt ideal Richard Wagner och hylla hans, af honom vidare följda princip att komponisten och diktaren böra vara förenade i en person. Att Wagners orkesterbehandling, ledmotiv inberäknade, tjänade honom till mönster visade han ock på ett öfverraskande lyckligt sätt. »Sveagaldrar»,

med dess natur af symbolistiskt tillfällighetsstycke och rätt enformig handling, var dock intet mästerverk, om än flera goda idéer däri, beträffande musikalisk uppfinning och orkestral klangverkan, fängslade intresset. Inledningen därtill, hyllningsmarsch, utkom samma år för piano två händer. I sagospelet »Lyckan», första gången uppfördt i år å Svenska teatern, vann musiken odeladt erkännande såsom karaktäristisk och vacker. Uppförandet afbröts genom sjukdomsfall bland teaterpersonalen, hvarför vi ej fingo tillfälle att göra beaktenskap med detta verk. Redan för tio år sedan hörde man hr Peterson-Berger omtalas som orkesterkomponist. Han var då lärare vid Dresdener Musikschule och

framförde på en konsert i denna stad en mindre orkesterkomposition, hvilken af en tidning på platsen omnämnas såsom »rätt intressant och välklingande». På Konsertföreningens 4:e konsert i år fick man nyligen höra hans sång »Florez och Blanzeflor» utföras med orkesterackompanjemang och å en af Leipzig-orkesterns konserter förra året utfördes ett »konsertintermezzo» af honom, kalladt *Majkarneval i Stockholm*.

De första, likasom de flesta, tonsättningar Peterson-Berger utgivit ha varit pianostycken och sånger. Vid sidan af helt enkla sådana, några i folkton, finner man andra af mera komplicerad faktur, ej sällan med öfverraskande modulationer och harmonier, särskildt beträffande sångernas ackompanjemang. Hans tonsättningar röja grundliga studier och rik fantasi. Vi skola återkomma till dem efter förutskickande af några biografiska notiser.

OLOF WILHELM PETERSON-BERGER är född den 27 febr. 1867 i Ullångers socken (Ängermanland), son af en landtmätare. Vid musik blef han vand i hemmet af sin musikaliska moder. År 1885 blef han student i Umeå och inträdde, efter någon tids vistelse i Uppsala, som elev i Stockholms musikkonservatorium, där han studerade komposition, orgel- och pianospel. Konservatoriet lämnade han våren 1889 efter tagen organistexamen, företog hösten samma år en studieresa till Tyskland och studerade i Dresden instrumentation för prof. Edm. Kretschmer och pianospel för den utmärkte pianisten Herman Scholtz. Om våren 1890 återvände

Wilhelm Peterson-Berger.

den unge musikern till sin hemort, Umeå, och var där verksam som musiklärare vid ett par skolor samt ledare af stadens musiksällskap. På våren 1892 erhöi han kallelse att öfvertaga en lärarebefattning vid Dresdener Musikschule, jämte konservatoriet stadens största musikäroverk, och tillträdde denna befattning om hösten samma år. Arbetet här blef dock till slut ansträngande och, såsom han själf säger, förslöande, hvarför han vid påsktiden 1894 begaf sig åter till hemlandet, hvarefter han slog sig ned i Stockholm, verkande där som musiklärare från hösten 1895. Vid nyåret 1896 blef han musikrecensent i Dagens Nyheter. Då han där först framträdde (länge under märket —t— sedan med initialerna P. B.) fann man genast att det stod en sakkunnig musiker bakom ordet och att denne var — såsom han själf bekänner sig vara — liflig och kamplysten. För Richard Wagner och hans verk blef han här en entusiastisk förkämpe, men det är icke utan att han med detta ideal för ögonen väl mycket underskattat förtjänsterna hos andra komponister och deras verk, särskildt de franska. Nationel svensk musik omhuldar han varmt och visar det ock ofta praktiskt i sin tonsättning. Den gammalklassiska musiken respekterar han ock, och Beethoven står vid sidan af Wagner såsom hans ideal. I sin kritik har han visat sig som en »chevalier sans peur»; om det ej äfven kan sägas »sans reproche», så beror det på en stridslust, som sätter all hänsyn å sido. Att det sker bona fide, af sanningskärlek och utan afsikt att såra, det kan man dock lita på. Hans rika fantasi gör hans stil pikant; han är ju också poet, diktare, såsom han visat i texterna till sina sceniska verk och sånger, men ofta nog med en viss »Überschwänglichkeit» i uttrycken. Betydande förmåga i främsta rummet som musiker, men äfven som skriftställare, måste man tillerkänna Peterson-Berger.

Vi gå nu att lämna en förteckning öfver Peterson-Bergers kompositioner. De första som utkommo voro, efter hvad vi nu kunna finna, ett par pianostycken: *Valzerino* och *Canzonetta*, *Fyra visor i folkton* och *Osmans sång* (ord af Holger Drachmann) samt *Jämtlandsminnen*, 2 fjällsånger, »Locklåt» och »Fjällvandring», dessa från 1893. Redan 1887 var dock en *Sonat* för violin och piano komponerad. Till hans äldre kompositioner höra ock *Tre sånger* med opuslåt 3; »Till majdag», »Jeg sadled min hest en morgenstund» och »Irmeline Rose», hvilken sistnämnda sång blifvit mycket populär. Af flerstämmig sång, för manskvartett, har Sällskapet för svenska kvartettsångens befrämjande i sitt årshäfte för 1894 en *Husarvisa* af honom och året därpå en med 2:a

priset belönad sång-cykel, *En fjällfärd* (op. 6), tillägnad svenska turistföreningen och innehållande 8 nummer: Prolog, Vandringsång, På fjället i sol, På fjället i regn, Humoresk, Serenad, Afsked, Epilog, af hvilka »På fjället i sol» är särdeles lyckad och ofta sjungen. I sammanhang härmed må nämnas hans *Fyrstämriga sånger för mansröster*: 1. Balder är fallen, 2. Vildrosor, 3. »Hvarje själ som längtan bränner», 4. Hymn, 5. »Och minns du hvad du lofvade» (svensk folkvisa, arrangerad). Af dessa vann den förstnämnda mycket bifall på T. T.-konserten i förra månaden. Detta var äfven fallet med kvartetterna *Stämning* och *Killebukken* på senaste O. D.-konserten.

Af Peterson-Bergers pianokompositioner torde de bägge samlingarna *Frösöblomster* (1896—1901) vara mäst bekanta. Andra sådana äro *Damer-nas album*, 7 dedikationer (1895) *Tonmålningar*, op. 13 (1897), *Sex låtar för klaver* (1897), *Norrländsk Rapsodi* (1899), *Fyra danspoem*, alla dessa ej stående de förstnämnda efter i innehåll af rätt originella, värdefulla och anslående, pianostycken. I år har ett häfte valda musiknummer ur sago-spelet *Lyckan* nyligen här anmälts såsom utgifvet. — För violin och piano har Pet.-Berger utom ofvannämnda sonat skrivit en *Suite* (utg. 1896) bestående af »Tillegnan», »Serenata», »Slummersång» och »Fackeldans», samt en *Dalmarsch* (violin eller sång ad lib.) och utgaf förra året *20 Jämtlandspolskor*, arrangerade för dessa instrument.

Vända vi oss nu till solosångerna med piano, så ha vi att nämna flera samlingar; utom de ofvannämnda följande, ordnade efter utgifningsåret: *Ur »Minnessångaren i Sverige»* af P. D. A. Atterbom, 1 Sorg, 2 Appellgården (1885); *Tre sånger till fru Edling*: »Jungfrun under lind», Som-marnattsdag, Jungfrurosen (1895); *Tvänne sånger*: Hemlängtan, Serenata, tillägn. operasångaren C. F. Lundqvist, op. 9 (1896); *Marits visor* 3 sånger ur Bj. Björnssons »En glad gut»: Kom bukken till gutten, Solen skinner vackert, Holder du af mig. *Ur en kärlekssaga*, 7 sånger (efter Günther Walling) op. 14: Vackra barn där vid ditt fönster, Två klara stjärnor ha himlen mist, Dagen flyr, Liksom den unga Zephyr, Ibland myrten och jasminer, Minns du rosentiden, Att sorg du mig gjort (1896); *Två dikter*: Än korpens vinge min tanke ta'r, Där hjortronen blommar. Ett par enstaka sånger äro samtida med dessa, nämligen *Aftonstämning* (1895) samt *Och riddaren drog ut i Österland* (1897).

Härefter ha vi att nämna *Svensk Lyrik*, ett par samlingar, innehållande äfven några sånger af större omfång. I första (1896—98) innehåller häft. I:

Till bruden, Maj, Titania; II Florez och Blanzeflor; III Höstsång; IV Älfven till flickan (ord af komp.); V Skogrådet (Victor Rydberg); andra samlingen (1901—02) innehåller: häft. I *Ur Fridolins visor* (G. A. Karlfeldt): Månhyrn vid Lambertsmässan, Du ler, Humlevisa, Jorum, Intet är som väntans tider; häft. II *Ur Fridolins lustgård* (Karlfeldt) n:o 1: Längtan heter min arfvedel, Maj i Munga, Dina ögon äro eldar; Böljeby-Vals, Aspåker-polska, N:o 2 Herr Ollondal, På värduhuset Kopparflöjeln, En madrigal. Sången *Mor Britta* (1898) är bekant från fru Anna Norries visafnär. Slutligen äro att nämna *Dichtungen von Friedrich Nietzsche*, med svensk och tysk text (1901), innehållande i häft. I: Meine Rosen, Venedig, Ecce homo, Zarathustras Rundgesang; häft. II: Dionysus-Dityramb (Die Sonne sinkt).

Till Geijerstams sagospel »Stor-Klas och Lill'-Klas» hade Björn Hall-dén arrangerat musik, delvis tagen ur Peterson-Bergers ofvannämnda pianostycke »Norrländsk Rapsodi.» — Operan *Ran* påbörjades 1893 och texten utkom 1898; i januari 1900 var hela verket färdigt tillika med ett af tonsättaren gjort klaverutdrag, hvilket dock ännu icke är tryckt. Vi erinra till sist att Peterson-Berger utgivit ett urval på svenska ur Rich. Wagners skrifter.

Då Peterson-Berger i närvarande tid kan räknas bland våra mäst begåfvade och verksamma tonsättare, ha vi här sökt, att med ledning af en tryckt kompositionsförteckning och af de notiser som i denna tidning ingå om vår musikpress, lämna en möjligast fullständig redogörelse för hans tonsättningar och tiden för deras framträdande.

Ran.

Dramatisk dikt med musik

af

Wilh. Peterson Berger.

Textinnehåll.*

Personerna i ofvannämnda musikdrama äro följande: Sven Folkesson, herre till Solö; Rikissa, hans husfru; Ingrid, deras dotter; Waldemar, Ingrid's trolofvade, och Ulf Tuve-sson, riddare; Mårten Prest; Bengt, Waldemars vapensven; Gäster, folk och knektar på Solö; Ran; Rans tärnor.

I.

Scenen föreställer en af gråa dimmor dold nejd. Sommarnatt i daggroningen. Vid första svaga morgonljus-

*) Efter den redan år 1898 på Abr. Lundquists förlag utgifna textboken.

ningen börja Rans tärnor, osynliga i töcknet, att sjunga:

Upp ur de dunkla dvalornas rike
stiger strålande dag.
Jordens söner och döttrar börja
åter sin rastlösa, blinda gäckande lycko-
jakt,
medan vi, den silfverne fraggans
bubblor på tidens flyende bölja,
ögonblicksalfarna,
hvila i ljuflig ro och skåda
leende all deras maktlösa id.

— — — — —
Tvåfaldt ve den vansinnige,
som en gång bunden i våra garn,
och kysst af vår drottningens läppar,
vänder åter till det som han svek!
Vägen går öfver lik.
Dödens han är.

Dimmorna skingras och man ser en
mindre hafsvik; på dess bortre strand
Solö slott, på den hitre en väg, som
leder rundt kring viken. Ute i vattnet
en stenhäll. Invid land en båt.

Tärnorna, vaggade af vågorna kring
stenhällen, fortfara att sjunga. Ran
stiger upp ur djupet. Sittande på sten-
hällen talar hon till tärnorna:

Lättare är väl att sjunga
Om skenets skimrande välde
än att med sjungande skingra
de lurande farors hot.
Vakten eder, I glömska
och glädtigt glammande tärnor
att kufvande kraft ej lägger
oss fångna för fiendefot.

Ran omnämner nu att i Solöborgens
salar riddarens unga dotter firar stolt
sin bröllopsfest och många gäster där
samlats. Fjärran från kommer hennes
brudgum ridande.

Men i skaldehågen
skönhetslängtan leker

— — — — —
våra sånger skall han höra.
Må han då af dem bli snärd.

Waldemars röst hörs på afstånd,
närmande sig. Han och Bengt kom-
ma inridande och solen går upp i
detsamma. Ran och tärnorna ha små-
ningom försvunnit i hafvet. Rytaren
stanna på stranden och Waldemar äm-
nar se'n rida vidare till slottet, då han
plötsligen hejdar sig.

Se båten där!
Och fjärden är speglade silfverklar —
Helt visst till min lycka den stråten bär
som lockar med glans så underbar!

Han stiger af hästen och kastar tyg-
larna åt Bengt, befallande honom att
rida till slottet. Han stiger i båten
och stöter från land hänryckt öfver
naturens skönhet.

Rans tärnor börja, osynliga, att
sjunga och Ran ropar ur djupet tre

gångar hans namn; hvarvid han ut-
brister:

Hvad?
Hvem ropar mig? —
Hvem sjunger? —
Sällsam var den klang mitt öra nådde!

Ran och tärnorna fortfara att locka
honom. En hvit dimma har sakta
sänkt sig öfver fjärden. Töcknet ge-
nomskimras af en ljusgrön glans. Ran
och tärnorna visa sig plötsligen och
Ran söker locka Waldemar till sig.
Dimman lättas ett ögonblick och Solö
skymtar fram, då Waldemar erinrar
sig målet för sin färd och Ingrid samt
vill ge båten fart. Allt mer tjusar ho-
nom Ran. Töcknet upplyses af ett
starkt rosenskimmer och han kastar sig
i armarna på Ran, som drager honom
ned i djupet »under ljuft bortdöende
musik».

Dimmorna skingras; nejden ligger
åter solbelyst. Folk drager då och då
förbi mot Solö. Hornsignaler och rop
ljuda från andra stranden. Bengt in-
kommer brådskaende följd af knektar
och gårdsfolk. Han söker orolig sin
herre, som han fruktar kommit vilse
genom töcknet och skyndar bort att
spana efter honom öfver sunden, följd
af de andra. Ulf Tuveson uppträder
ensam i djupa tankar. Han har fattat
kärlek till Ingrid, när hon i brudens
hvita dräkt hälsade honom. »En ann
hon bidar under krans och slöja»,
säger han, men ödet tycks honom gyn-
samt, ty

»hennes brudgum dröjer. — Må han
dröja! —
Hvem vet, törhända är hon redan
fri!» —

Ett sällskap bröllopgäster från Solö
uppträder och herr Ulf förenar sig
med dem. De gyckla öfver ett sådant
bröllop som saknar själfve brudgum-
men. Sten Folkesson och hans maka,
Ingrid och Mårten Prest uppträda
jämte gårdsfolk och gäster. Några af
Bengts följeslagare inträda ock. På
rop af folket om ingen sett junkern
ännu gifva de ett nekande svar. Ingrid
visar sig mycket upprörd. Fadern
söker lugna henne, hvarpå hon svarar:

»Ej oro jag känner, men harm! En
brud,
Som öfvergifven står på bröllopsdagen
till alla dessa gästers spott och spe!
Det går för vida.»

Herr Sten tycker sig nu få rätt, då
han en »dådlös drömmare» tog till
måg. Herr Bengt inträder. Han har
ej goda tidender att mäla, ty den båt,
hvari han såg junkern stiga, har fun-
nits tom, drifvande på fjärden. Ingrid
sjunker med ett svagt anskri till mar-
ken och modern lutar sig öfver henne

under folkets sakta beklagande. Hon
vaknar upp i förtvivlan och utropar
slutligen:

Ha, du Gud som låter
Dig fromt tillbedjas utaf jorden all,
Om på din makt jag icke tvifla skall,
gif mig den lycka, som du sköflar, åter!

Mårten Prest förebrår henne denna
hädelse. Endast med bistånd ofvan-
ifrån, säger han, kan hon återfå sin
brudgum. I hafvets djup dölja sig
falska väsen och mången ungersven
med list lockats i deras bölja. Frälsas
kan han, så är hans tro, om blott hans
minne, nu af trollsång söfadt, väckes
af vigda klockors ljud ur dvalan. Herr
Sten ger en knekt befallning att skynda
till kyrkan och ringa i hennes klocka.
Mårten Prest fordrar tillika för att be-
segga de mäktiga trollen att Ingrid
skall offra åt hafvet den dyraste kle-
nod hon fått af sin brudgum. Ingrid
ville dock icke skiljas vid denna ringen,
som hon fått till löftespant af Walde-
mar. Slutligen gifver hon efter och
knäböjande anropar hon frälsaremo-
dern att bringa henne åter hennes
brudgum. Hon reser sig sedan upp
och kastar ringen i hafvet under det
man hör klockringning på afstånd.
Alla vända därefter åter till Solö. En-
dast Ulf Tuveson stannar kvar. Me-
dan gästernas sång höres på afstånd
säger han till sig själf:

ett sorgeår det knappt skall töfva
förrän till jungfrun jag att gilja går.

Han går slutligen fram emot slottet.

II.

Första bilden. Ett år senare. I ett
rum på Solö sitter Ingrid, svartklädd,
vid fönstret och sömmar, sjungande
ett kväde, hvars versar sluta med tal
om »sorgens bleka lilja». Hon stiger
upp och rycker sig ur de sorgsna tan-
karna. »Ut vill jag», säger hon, »att
mina bojor kasta och blomstersmyckad
blanda mig i vimlet» dock —

»Förgäfves!

Ringan i hafvets djup min hand och fot
förlamar. Uti minnets cell som fånge
jag är till evig hopplös väntan dömd.»

Hon sjunker ned med ansiktet gömdt
i sina händer. Fru Rikissa inträder
och söker trösta henne. Hon själf har
haft ett liknande öde i sin ungdom och
yppar nu för dottern hemligheten om
en sin kärlekssaga, som slutat med att
hennes älskade, herr Peder, som tågat
ut att kämpa för krist mot hedningarna,
stupat och »ligger döder under palmer
i söder». — Ingrid finner dock mo-
derns lott lyckligare än hennes egen,
hon som får lida af »denna dofva oro,
som stjäl hennes hjärtas tro, hennes
viljas makt».

Herr Sten inträder. Han kommer för att måla om stora ting: Ulf Tuvesson, hvars rikedom och släkt all landet känner, har begärt Ingrids hand och fått hans löfte. Han kommer nu att få det besegladt af hennes egen mun. Waldemar som öfvergaf henne kan hon nu betrakta som död och prästens råd har ej burit någon frukt. Ingrid påminner då om den klenod hon offrat för sin lycka med anropande af himlamakter, sägande till slut:

»Mer helig ed mig tycks blef aldrig svuren,
mer heligt offer icke bringas kan.
Din dotter är för stolt att slikt för-
gäta;
jag måste bida.» —

Hennes ansiktsuttryck och åtbörder förråda emellertid en inre strid. En sven inträder anmälade, att Ulf Tuvesson med stort följe drager in i slottet. Herr Sten går ut att taga emot honom och för honom strax därpå in i salen. Ingrid erkänner för sig att hon finner honom vara »en riddersman i skick och blick», men då han fattar hennes hand och framför sitt ärende, svarar hon med nedslagen blick:

»Min faders ord må skänka eder handen,
mitt hjärta lyder andra makters bud.»

Då herr Ulf slutligen förespeglar henne att hon, förenad med honom, som är af konungslig ätt, kan få se sina lockar prydda af en krona, svarar Ingrid till sist:

»Ja, ja. — Det vore lön för all min kvida
Att gifva lifvet stora syftens glans!»

Hon ser drömmande framför sig huru hon och hennes make draga upp mot kungaborgen under folkets jubel och låter herr Ulf, utan motstånd sätta ringen på hennes finger, i det han vördsamt kysser hennes hand och leende utropar: »Hell, vår fagra drottning!»

* * *

Andra bilden. I hafvet. En stor praktfull sal med genomskinliga väggar. Utanför dem sällsamma bjärta jätteblommor och då och då framskymtande hafsvidunder.

Ran och Waldemar sitta tillsammans under en tronehimmel och betrakta tärnorna, som dansa och sjunga. Ran ger tecken åt dem att sluta dansen. Hon vänder sig till Waldemar sägande:

»Har denna lek ej längre ditt behag?
Ditt öga stirrar mot ett namnlöst fjärran,
din mun är tyst och kysser icke mer,
din arm ej längre sträcks till varma famntag.»

Waldemar svarar:

»Jag lyss till hafvets underliga dån
... Då rör sig i mitt bröst
en hemlig oro; jag ett namn vill ropa.
Det dyker fjärran upp ur vattnets brus
men än ej fram till mina läppar hunnet
det åter dränks i sorl och mörker.» —

Ran befaller tärnorna att hämta fram vin. »I glömskans skira purpur skall hans tankes köld tina till känsla.» Då vinet framburits löser hon ett praktfullt blomster från sin barm och kastar det i bågaren, som sedan långsamt tömmes af Waldemar, hvarefter denne i »ljuf domning» sjunker ned för Ran, omfattande hennes knän, utropande:

»O skönhet, all min själ till dig är såld!»

hvarefter Ran böjer sig fram och trycker en lång kyss på hans läppar i det tärnorna under sång omsluta gruppen.

Waldemar begär ännu en dryck för att »fullt famnas af rusets röda natt». Då en tärna frambär drycken får han plötsligen syn på en guldring som glänser på hennes hand, rycker till sig ringen och utropar i det han springer upp:

»Hvem gaf dig denna ring? Hvar fann du den?»

Hon svarar att hon vid en lustvandring i hafvets lunder fick se den glittra i sanden.

Waldemar står länge stum betraktande ringen och utbrister slutligen:

»Ingrid — Ingrid! Min brud! —
Det är hennes ring
den jag henne gaf!
Hon bidar sin brudgum på Solö.»

Han blickar förfärad omkring sig:

»Hvar — — hvar är jag? — —
Ha! — genom trollens list är jag lockad och snärd,
har jag svikit min brud.»

Han anropar Guds moder och alla helgon att stå honom bi.

— — — — — »Jag vill ut
till frihet och ljus,
till luftens sus
genom sommarens soliga rymder!»

Ran förklarar, att om han vänder åter till jorden skall hennes makt åter draga honom ned till henne. Trotsar han den är han dödens. Waldemar säger sig hellre vilja dö »än nesligt lefva som en träl under tomma villor» och vill störta ut, men hindras af tärnorna.

Ran utropar nu:
»Välan, så gå, du jordens blinda son!
Men lyssna först till hvad jag nu förkunnar:
Om hon, hvars ring din viljekraft har väckt,

än lefver, bidande din återkomst,
och icke bär en annans ring på handen,
då är du fri och må därofvän stanna.
Men svek hon ditt minne — min fånge
du är,

och hit skall du vända tillbaka.
Om ej — min bittraste hämnd du
skall smaka.

Ty ej blott du, utan allt hvad kärt
du äger på jordens rund
skall sjunka i hafvets djup, förtärdt
af min vrede i samma stund.
Förr'n dagens sista stråle är släckt
må jorden du åter lämna.»

På afstånd synes en hvitskimrande trappa. Ett par tärnor ledsaga Waldemar ur salen och uppför densamma. De öfriga tärnorna upprepa i sång Rans sista ord till Waldemar.

III.

Ingrid och Ulf Tuveffsons bröllop i riddarsalen på Solö. Brud och brudgum sitta på en upphöjning till höger. Midt emot dem Sten Folkesson och fru Rikissa samt Mårten Prest. Längre bort gäster, bänkade kring dryckesbord i salens bakgrund. Svenner gå omkring med vinkannor och bågare, skänkande i. En grupp brudtärnor och brudsvenner uppstämman en sång. Tärnor och svenner träda så fram, hvar för sig, hyllande brudparet. Herr Ulf för Ingrids hand till sina läppar men hon sitter blek och orörlig liksom utan att märka det.

Brudparets skål tömmes under fanfarer. Alla lämna sina platser och röra sig under vandring i salen och angränsande gemak. Herr Ulf går fram och tackar brudsviten och slår sig sedan i språk med herr Sten.

Ingrid står ensam i förgrunden, yttlande för sig:

»Hur tom och tanklös är ej deras sång!
Med all sin konst och klang den endast när
den oro, som alltjämt mitt hjärta gnager.
O, den som kunde glömma, glömma,
glömma!»

Fru Rikissa har därunder förstulet iakttagit henne. Mårten Prest träder sedan fram och säger:

»Så blek och sorgsen brud jag aldrig såg.
Hvad fattas eder?»

Ingrid ber honom då gifva svar på de frågor, som natt och dag fräta henne, och han hänvisar henne till kyrkan och religionen att vinna styrka i sin svaghet. Herr Ulf, som också iakttagit henne, uppmanar henne att »bjuda glädjens glam i borgens salar ljuda». Ingrid yttrar för sig själf medan Ulf och prästen samtala:

Ha! Glädjens glam!
För sista gången må dess klang jag
höra.

Hon uppmanar så gästerna till sång
och dans. Man samlas åter i salen.
Ingrid fattar Ulfs hand och deltar i
en nu begynnande danslek. Vid slutet
af sången höres ett plötsligt anskri
bland gästerna. Dansen afstannar. I
fonddörren står Waldemar och stirrar
blek in i salen. Långsamt stiger han
öfver tröskeln och går fram emot Ing-
rid, som ryckt sig lös från Ulf och
mållös betraktar honom. Waldemar
yttrar nu:

Min Ingrid! det är jag, din Waldemar,
din brudgum» —;

därpå svarar herr Ulf:

»Nej håll, herr riddare!
I synes mig vid döden redan vigd,
Men jag, Ulf Tufvesson, är jungfruns
brudgum.»

Fru Rikissa och några andra kvin-
nor skynda fram till Ingrid, som är
nära att falla i vanmakt och föra ut
henne. Det kommer nu till strid mel-
lan riddarne då Ulf blir sårad och
utlörd, kallande sina vänner till hjälp,
ty »onda makter drifva här förvisst
sitt spel». Herr Sten vänder sig nu
till Waldemar med de orden:

»Hur djärfves I, som eder brud för-
lupit
och häftat hån och skam vid hennes
namn,
i detta gille tränga in med ofred!
Fort, lämna Solö, förrän dessa svärd
min och min dotters kränkta heder
hämnat!

Waldemar säger sig kräfva sin brud
och ej gå utan henne. Männerna stor-
ma fram att drifva honom bort, men
han svarar dem:

»Tillbaka!
Ej jag, men I mån fly från denna ort.»

Han omtalar då, att han kommer
som fånge från havets drottning, och
om han ej innan dagen flytt återvän-
der till hennes rike, skall Solö i dess
böljor sjunka och förgås. Alla flykta
då förfärade.

Waldemar begrundar nu sitt sorg-
liga öde. Endast döden återstår för
honom, men han glädjes öfver att hans
brud skall följa honom i döden. Det
skymmer mer och mer och ett svagt
månsken faller in. Nu inträder Ingrid,
spörjande om han kommer »från dö-
dens land eller ännu dväljes på lifvets
strand». Waldemar svarar:

»Än lefver jag, om ock i dödens våld.
Af Ran och hennes tärnor därad blef
jag.»

En lång kärleksscen följer nu mel-
lan Waldemar och Ingrid, som är be-
redd att följa honom i döden.

En vindstöt hviner genom slottet
och rycker upp ett fönster; ett aflä-
set brus höres, som allt mer tilltager
i styrka. Då Waldemar hänförd sluter
Ingrid i sina armar höres en stäm-
ma från hafvet, det är Rans, som ropar:

»Waldemar! — —
Den kvinna du famnar
har svikit ditt minne.
Den ring hon bär är en annans.
Då måste du dö, om ej dädan du flyr
i min famn.»

Ingrid rycker sig lös och i det hon
utbrister:

»Så hör då, du hägringars härskarinna,
hur jag löser hägringens bann!»

drager hon Ulfs ring af handen och
kastar den ut i hafvet samt sätter Wal-
demars ring på sitt finger. Ran visar
sig i fönstret men Waldemar trotsar
henne, triumferande. Ran försvinner
med ett vildt skri. Waldemar och Ing-
rid växla en brinnande kyss och störta
sig efter henne i hafvet. I samma
stund inträder fullkomligt mörker. Ett
starkt dån och bruset af väldiga vat-
tenmassor höres. När lugnet och ljuset
återvända ses på något afstånd ruinen
af Solö sjunkna slott på hafsbotten.
I förgrunden ligga Ingrid och Walde-
mar döda, belysta af det bleka mån-
ljus som tränger ned genom vattnet.
En osynlig kör afslutar musikdramen.

Romanskonserterna

af hr Navál och de finska konsert-
sångerskorna.

Såväl för att infria ett löfte som
för att lämna en påminnelse och an-
visning lämnas här nu en öfversikt
af programmen till de ofvannämnda
romanskonserterna, hvilka varit en
rätt märklig insats i säsongens mu-
siklif. Vi uppställa förteckningen al-
fabetiskt inom nationella grupper och
börja med hr Navál, som af de ut-
ländska artisterna först framträdde.
Af hans sex konserter hade alla
blandadt program (af olika komponis-
ter) utom den 3:e, som var egad en-
samt åt Schubert och Schumann. Na-
turligt nog intaga hos honom de tyska
sångerna främsta rummet till antalet.
Sålunda sjöng på sina konserter:

FRANZ NAVAL: *Beethoven*: Adelaide,
Andenken, »Neue Liebe, neues Leben».
— *Brahms*: Botschaft, Ein Wanderer,
Ständchen, Sonett. — *P. Cornelius*:
Komm, wir wandeln. — *Goldmark*, C.:
Die Quelle. — *Jensen*, Ad.: Murnel-
des Lüftchen. — *Liszt*: Es muss ein
wunderbares sein, »Oh, quand je dors».
— *Mendelssohn*: Frühlingslied, Auf
Flügeln des Gesanges (extra). — *Mo-*

zart: Abendempfindung, »Bildniss-arie»
ur »Trollflöjten». — *Rückauf*, Anton:
Lockruf! — *Schilling*, Ferd.: Im Dome
meiner Seele. — *Fr. Schubert*: Sei
mir gegrüsst, Am Feierabend, Der Neu-
gierige, Ungeduld, Erstarrung, Der
Müller und der Bach, Des Baches
Wiegenlied; ur cykeln »Die schöne
Müllerin»: Morgenruss, Des Müllers
Blumen, Thränenregen, Mein!, Pause,
Mit dem grünen Lautenbande, Eifer-
sucht und Stoltz, Die liebe Farbe, Die
böse Farbe, Auf dem Flusse, Der Lin-
denbaum, Die Forelle, Am Meer; Der
Doppelgänger, Das Fischermädchen,
Die Post, Wandrers Nachtlied, Ständ-
chen (posthum). — *Rob. Schumann*:
Sängers Trost, Aufträge, Geisternähe,
Der Hidalgo; ur cykeln »Dichterliebe»:
Im wunderschönen Monat Mai, Aus
meinen Thränen, »Die Rose, die Lilie»,
Wenn ich in deine Augen seh', Ich
will meine Seele tauchen, Ich grolle
nicht, Und wüsstest du die Blumen, Hör'
ich das Liedchen klingen, Ein Jüng-
ling liebt ein Mädchen, Am leuchten-
den Sommermorgen, Ich hab' im
Traum geweinet, Allnächtlich im
Traume, Aus alten Märchen, Mein schö-
ner Stern, Meine Rose, Abschied vom
Walde, Ihre Stimme; — *Edv. Schütt*:
Persicher Liebesreim, Liebesnacht, »St.
Florian, hilf», Einen Sommer lang,
Ewig mein bleibt was ich liebe (ser-
bisk). — *Rich. Strauss*: Traum durch
die Dämmerung, Ständchen, Freund-
liche Vision, »Ach Lieb', ich muss nun
scheiden. — *Rich. Wagner*: Walthers
Preislied (ur »Mästersångarne»). —
Fel. Weingartner: Du bist ein Kind.
— *Hugo Wolf*: Und willst du deinen
Liebsten sterben sehen. — *Chami-
nade C.*: Si j'étais Jardinier. — *Doni-
zetti*: romans ur »L'elisire d'amore».
— *Gounod*: Frühlingslied. — *J. Mas-
senet*: Oeuvre tes yeux bleus! — *Per-
golese*: Siciliana »Nina». — *A. Rubin-
stein*: Die Thräne. — *Tosti*: Lasciati
dir! — *Verdi*: Recit. och aria ur »Den
vilseförda».

Slutligen nämna vi vår svenske
komponist *Emil Sjögren*, af hvars
sånger hr Navál sjöng på 4:de kon-
serten ur »Tannhäuser»: »Ich möchte
schweben» och »Jahrlang möcht' ich
so dich halten» samt »Weil' auf mir, du
dunkles Auge» (ur »An Eine», Lenau);
å allra sista konserten: »Und schläfst
du mein Mädchen» samt »I drömmen
du är mig nära», den sistnämnda med
märkvärdigt korrekt svensk pronon-
ciation.

Af de finska sångerskorna fram-
trädde först, som bekant, grefvinnan
Mannerheim med en soaré på Veten-
skapsakademien och gaf därefter en
konsert i Musikaliska akademien. En-
dast i först nämnda lokal lät de båda
andra, fruar Järnefelt och Ekman, höra
sig med två konserter hvarandra. Ef-
ter ofvan vidtagna gruppering af pro-
grammens sånger, och här slutande
med de för sångerskorna nationella,

de finska, följer här förteckningen öfver dem. Sålunda sjöngos af

AINA MANNERHEIM: *Gluck*: Divinité du Styx (ur operan »Alceste»); *Schubert*: Erbkönig, Der Tod und das Mädchen. — *R. Schumann*: Widmung; Ich kann nicht fassen, nicht glauben; Ich grolle nicht; — *R. Wagner*: Dors, mon enfant. — *Tschaikowsky*: Toujours à toi. — *Gounod*: Chanson de la Glu. — *Reynaldo Hahn*: Trois jour de vendange. — *Reyer*: Aria ur »Sigurd». — *Massenet*: Pensée d'automne. — *Saint-Saëns*: La cloche. — *Grieg*: Eros. — *Fini Henriques*: Dagen er omme. — *Em. Sjögren*: I de siste øjeblikke. — *W. Stenhammar*: Fylgia. — *Erkki Melartin*: Morgonsång ur »Höga visan». — *O. Merikanto*: Liknelse; Skogsdufvans toner. — *Jean Sibelius*: Svarta rosor; Den första kyssen.

MAIKKI JÄRNEFELT: *Brahms*: Meine Liebe ist grün; Vergebliches Ständchen. — *Herman*: Das Mutterherz. — *Liszt*: Die drei Zigeuner; Mignons Lied. — *Fr. Schubert*: In der ferne; Frühlingsglaube; Erbkönig; *R. Schumann*: Ich hab' im Traum geweinet; Wenn ich deine Augen seh'. — *R. Strauss*: Heimliche Aufforderung. — *H. Wolf*: Gesang Weylas; Das verlassene Mägdlein. — *R. Wagner*: Elisabeths aria ur »Tannhäuser»; — *A. Rubinstein*: Der Asra. — *P. Tschaikowsky*: Warum? — *Chaminade*: L'aneau d'argent. — *Lalo*: L'Esclave. — *Armas Järnefelt*: Sunnuntai (finsk), Titania, Kehtoulaulu (finsk), Solsken, Fågeln, Skymning. — *Melartin*: O Herre. — *Merikanto*: Liknelse, Pai, pai, paitaressu (finsk). — *Sibelius*: Den första kys sen; Säf, säf, susa!; Flickan kom ifrån sin älsklings möte; Lasse liten; Svarta rosor. — *M. Wegelius*: Saga vid spisel.

IDA EKMAN: *Gluck*: O del mio dolce ardor. — *Liszt*: Oh, quand je dors. — *Schubert*: An die Musik; Der Doppelgänger; Der Neugierige; Erbkönig; Die junge Nonne; Die böse Farbe; Heidenröslein. — *R. Schumann*: Mit Myrthen und Rosen. — *R. Strauss*: Traum durch die Dämmerung; Ständchen. — *Dvorak*: Als die alte Mutter. — *H. Berlioz*: Absence. — *J. Tier-sot*: gammalfranska sänger: »La bergère aux champs»; »Rosignolet du bois joli». — *Saint-Saëns*: La cloche. — *Pergolese*: Se tu m'ami. — *W. Stenhammar*: Behagen; Dottern sade till sin gamla moder; Guld och gröna skogar. — *Järnefelt*: Titania. — *Melartin*: O, Herre. — *Sibelius*: Flickan kom ifrån sin älsklings möte; Men min fågel märks dock icke; Lasse liten; Svarta rosor; Var det en dröm; Demanten på marssnön i Fågellek.

Litteratur.

På Abr. Lundquists förlag har utgifvits:

WILH. PETERSON-BERGER: *Ran*. En dramatisk dikt. Pris kr. 1, 50;

På Breitkopf & Härtels förlag, Leipzig, har utkommit:

Zeitschrift der Internationalen Musikgesellschaft. Jahrg. IV. Heft. 8. Maj 1903.

Detta häfte innehåller: M. E. Sachs (München): Die Wiederbelebung der Kirchentonarten. — Nic. Findeisen (Petersburg): Musikleben in Russland. — Rob. Hirschfeld (Wien): Hugo Wolfs Lyrik. — Rosa Newmarch (London): Prince Igor. — Edgar Istel (München): Ermanno Wolf-Ferraris »La vita nuova»; — Musikberichte, Vorlesungen etc.

Samma förlagsfirma har med tidskriften utsändt en katalog öfver *Hector Berlioz' Musikalische Werke*. Original-Ausgaben und Bearbeitungen, hvilka finnas på lager till originalpris och särskildt rekommenderas med anledning af att 100-årsdagen af Berlioz' födelse inträffar i år d. 11 dec.

Från scenen och konsertsalen.

Kgl. Teatern. Maj 1. DONIZETTI: *Regementets dotter*. MASCAGNI: *På Sicilien*. — 3, 16 SAINT-SAËNS: *Simson och Delila*. — 4 BIZET: *Carmen* (Don José: hr Wilh. Herold, gäst). — 6 GOUNOD: *Faust* (Valentin: hr Fr. Strömberg, deb.). — 7, 15 VERDI: *Aida* (Radames: hr Herold, gäst, 7/5 Amneris: fru Claussen, deb.). — 8 PUCCINI: *Bohème*. — 9, 12 R. WAGNER: *Lohengrin* (Lohengrin: hr Herold, gäst). — 10 VERDI: *Otello*. — 13 THOMAS: *Mignon*. — 17 MASCAGNI: *På Sicilien*; LEONCAVALLO: *Pajazzo* (Canio: hr Herold, gäst).

Vasa-teatern. Maj 11—16. M. HERVÉ: *Lili*, komedi-operett i 3 akter af A. Hennequin och A. Millaud.

Svenska teatern. Maj 1—3, 7, 11, 12, 14 OFFENBACH: *Sköna Helena* (Helena: fru Norrie, gäst). — 4—6, 8—10, 13, 15 GUSTAVE CHARPENTIER: *Louise*, musikalisk roman i 4 akter (fadern: hr Svedelius, modern: frk Grönberg; Louise: frk Keyser; Julien: hr Ol. Lemon, gäst; en nattsvärmare och narpåfve: hr G. A. Lund; en vissångare: hr Adami; en lumphandlare: hr Bergström; en filosof och en klädmånglare: hr Svensson; bohème, sömmerskor, polissergeanter, invånare på Montmartre-höjden etc. — 10, 17 *Värmländingarne* (matiné). — 17 HERVÉ: *Lilla Helgonet*.

Musikaliska akademien. Maj 5. FILHARMONISKA SÄLLSKAPETS 3:e abonnemangskonsert. G. F. Händel: »Simson», oratorium. Biträdande solister: fruar C. Östberg, D. Afzelius, hr H. Mahn, G. Sjöberg; orkester: k. hofkapellet; dirigent: hr Erik Åkerberg.

Vetenskapsakademien. Maj 4. Konsert af hr C. A. HOLMQUIST. Biträdande: hr Carl Lindhe, frk Märta Ohlson.

K. kammarsångaren Wilh. Herolds gästspel på K. operan har med stor framgång egt rum i de roller som

ofvan anförts. Särskildt är hans apparition och dramatiska framställning af särdeles god verkan, hvilket speciellt i »Lohengrin» imponerar. Den vackra tenorrösten med sin baryton-timbre behandlar han konstnärligt, endast sällan sviker den i någon mån vid forcering och i höga lägen.

Svenska teatern har nu med sin länge bebadade opera, »musikromanen» »Louise», gjort ett storverk och man kan ej annat än vara hr Ranft tack-sam för hans djärfva och, hvad uppförandet beträffar, öfverraskande lyckade försök att göra oss här bekanta med Charpentiers i utlandet nu flerstädes upptagna verk, som öfverallt väckt stor uppmärksamhet. Om hans företag krönes med fortfarande framgång återstår att se. Rörande innehållet i denna musikdram, hvad handling och till en del äfven musik beträffar, hänvisa vi till förra numret af denna tidning. Skola vi nu tala om utförandet på Svenska teatern, så kan det betecknas såsom ganska berömvärdt. Den stora orkestern, hvori hr Aulin vunnits såsom primviolinst, led-des af herr Hjalmar Meissner med stor skicklighet och fyllde sin enormt svåra uppgift mycket väl. Fröken Keyser sjöng och spelade behagligt Louises roll, likaså gaf frk Grönberg en god framställning af den stränga modern; fadern, den enkla arbetaren, hade en ypperlig representant i herr Svedelius, som med sin mäktiga ehuru något sträfvad förträffligt fyllde sin plats, äfven dramatiskt. Hr Lemon sjöng som gäst älskarens, Juliens, parti. Framställningen skulle ha vunnit af mindre bredt och mera klangfullt, sångföredrag. I en mindre dubbel-roll, nattsvärmarens och narpåfvens, tog sig herr Lunds tenor väl ut och skulle ha gjort det än bättre med mindre forcering.

Musiken i denna musikdram är deklamatorisk; inga egentliga avslutade musiknummer förekomma. Orkestern är behandlad med stor virtuositet. Denna, såväl som sångpartierna, bjuder då och då på behagliga, ehuru föga originella, musikaliska fraser och effektfull instrumentering men orkester-apparaten är ytterst komplicerad och tröttande dissonansrik. En mängd longörer i den vokala framställningen trötta, helst som operan är öfverhöfvan utdragen i handlingen. En tablå, i sömmerskornas atelier, ej alls behöflig för handlingens utveckling, har, väl behöfligt, strukits efter första representationerna. Premiären hade en mycket distinguerad publik. Prins Carl med gemål bevistade densamma, operans chef och förste hofkapellmästare, tonkonstnärer och musikvänner i hufvudstaden till stort antal etc. syntes i salongen, och bifallet var rätt lifligt. Dekorotionerna voro lyckade och effektfulla, särskildt den med utsikten öfver det i kvällen upplysta

Paris — endast ställd på för stor illuminationseffekt —; kostymer och uppsättning i sin helhet af utmärkt beskaffenhet.

Filharmoniska sällskapet hade all heder af sin sista konsert med utförandet af Händels »Simson». Af ofvanstående synes att utmärkta solistkrifter, disponerades. Det berömda verket, hvars präktiga körer särskildt må framhållas, blef en musikalisk högtid för den talrika publiken, som ock efter konserten med lifligt bifall och flera inropningar af solister och dirigent bevisade sin tacksamhet. — Hr Holmquist hade en rätt talrik publik på sin konsert och föredrog själf Valentins aria ur »Faust», Sensucht af Tschaiowsky, Rubinsteins »Der Asra», ett par sånger af Sjögren och Ellings »Jeg vil ud!» Hr Holmquist har förut med sin duktiga röst å flera konserter vunnit publikens sympatier och fick äfven nu bevis därpå. Herr Lindhé biträdde med utmärkt violoncellspel och i frök. Märtha Ohlson hade vunnits den bästa ackompanjatriss.

Musiknotiser

från hufvudstaden och landsorten.

Kgl. teatern. Första uppförandet af Peterson-Bergers »Ran» eger rum d. 20 maj. Ett nytt gästspel af m:lle Yvonne de Tréville lär snart komma att ega rum.

Musikaliska akademiens högtidsdag eger rum den 19 maj.

Ett musiklärarmöte för de allmänna läroverken och seminarierna är utlyst att hållas i Stockholm den 10 och 11 juni i Nya elementarskolans lokal.

Planen för detta möte är nu utarbetad och följande frågor äro bestämda som öfverläggningsämnen:

I hvilket hänseende bör examen för behörighet till musiklärartjänst ändras eller förbättras?

Hvilka ändringar äro behöfliga i 1895 års läroverksförordning beträffande undervisning i sång och instrumentalmusik?

Hvilka äro mötets åsikter om de af läroverkskommittén i dess betänkande föreslagna förändrade kompetensvillkor för musiklärarne?

Till hvilka belopp anser mötet att lönerna böra höjas och i hvilka lönegrader vid högre och lägre läroverk?

Hvilka önskemål i öfrigt har mötet beträffande nämnda betänkande i hvad detsamma rör musiklärarne?

Answer ej mötet att musiklärarne vid allmänna läroverk och seminarier böra vid pensionering likställas med gymnastiklärarne: 60 lefnads- och 30 tjänsteår?

Huru skall sångundervisningen i skolan ordnas för att bäst befrämja kyrkosången?

Frågan om musiklärarnes organisation.

Är bestämmelsen rörande musik och sång i §§ 36 och 47 af seminariestadgan lämplig?

Bör ej i skamda stadga intagas föreskrift om skyldighet att aflägga undervisningsprof af dem som söka musiklärartjänst vid seminarierna?

Kan det för undervisningen vara fördelaktigt om § 14 i seminariestadgan tolkas efter ordalydelsen?

Huru stor bör lönen beräknas för musiklärarne vid seminarierna för att kunna anses tillfredsställande under nuvarande förhållande, och hvad bör göras för att dessa lärare må blifva berättigade till pension?

Mötet, som kommer att hållas i Nya elementarskolan, öppnas af direktör L. Aug. Lundh kl. 11 f. m. den 10 juni, hvarefter val af ordförande m. m. företages. I mötessalen skall anordnas en rikhaltig utställning af särskildt för undervisningen afsedda musikalier från firmorna Abr. Lundquist, Abr. Hirsch, Elkan & Schildknecht, Carl Johnn och P. Palmquist.

Första mötesdagen kl. 5,30 e. m. blir musikhistoriska museet i nr 9 Nybrogatan gratis tillgängligt för mötesdeltagarna, och samma afton kl. 7,30 äro alla af direktör Albert Lindström inbjudna till stor orgelkonsert i Jakobs kyrka.

Musikuppväring egde d. 16 maj rum i K. F. U. M:s lokal med bortåt ett 20-tal af elever i fröken Hedvig Svenssons välkända musikskola. Eleverna, de flesta i skolåldern, föredrogo för deras ålder lämpliga stycken med berömvärd säkerhet och gjorde undervisningen heder.

Fru Carolina Östberg, vår utmärkta opera- och konsertsångerska, fyllde d. 17 maj 50 år och var på födelsedagen föremål för mångfaldig hyllning, hvars detaljer vi nu icke af brist på utrymme kunna omförmåla. Den framstående artistens biografi samt konstnärliga storhet och verksamhet har mer än en gång framhållits i denna tidning, som äfven illustrerats med hennes porträtt ett par gånger.

Operasångaren Forssell är af k. teatern i Köbenhavn engagerad till 10 uppträdanden mot ett honorar af 4,000 kr., berättar danska »Vort Land».

Operasångaren Carl Lejdström uppehåller sig för närvarande i Bayreuth, där han med så mycken framgång profsjungit för fru Wagner och prof. Kniese, att han på deras gemensamma inrådan slagit sig ned i nämnda stad för att studera Wagnerpartier. Vid en af Bayreuths »Musikverein» nyli-

gen gifven säsongkonsert sjöng han Wolframs första scen ur tredje akten af »Tannhäuser» och platskritiken yttrar att han utförde numret »lika känsligt som säkert, med välgörande lugn och sällsynt klangskönhet».

Fröken Valborg Svärdström har af impressarien Folmar Hansen, hvilken haft tillfälle att här höra denna vår behagliga operasångerska i ett par af hennes bästa operapartier, blifvit engagerad för några gästuppträdanden nästa sommar i Tivolis konsertsal i Köpenhamn, där förra sommaren fruar Östberg och Jungstedt samt dr Forssell med glans representerat den svenska operan och sången.

Uppsala. Studenternas vårfest egde rum här d. 16 maj, denna gång särskildt högtidlig genom att en norsk studentkör under hr Gröndals ledning gästade Uppsalienarne. Konserten i Aulan gafs naturligtvis för fylld sal och leddes å svenskarnes sida af dr G. Kallstenius. Efter de svenska uppträdde de norska studenterna, allt under entusiastiskt bifall. Festen i botaniska trädgården på aftonen gynnas af det vackraste väder.

Öfriga notiser, från grannlanden och utlandet, måste, för bristande utrymme, sparas till följande nummer.

Från andra land.

Paris. Härvarande teatrarers inkomster under februari 1902 till mars 1903 ha varit följande: Stora Operan 3,046,579 francs, Théâtre Français 2,246,578, Opéra Comique 2,149,158, Odéon 605,487, Vaudeville 935,378, Variétés 1,408,066, Gymnase 765,753, Théâtre Sarah Bernhardt 1,013,309, Palais Royal 670,575, Nouveautés 751,957, Antoine 602,865, Renaissance 795,806, Porte Saint Martin 966,838, Châtelet 1,467,872, Folies Dramatiques 721,895 och Bouffes Parisiens 409,026 francs.

Edvard Grieg med fru har under våren firat stora triumfer i Prag. Efter konserten den 27 mars erhöi den ryktbare kompositören, utom flera väldiga, naturliga lagerkransar, äfven en stor sådan af gediget silfver. Från Prag begaf sig konstårparet öfver Berlin till Warschau, där konsert gafs den 14 april.

Hvarjehanda.

Sångarbragd. Sångaren: »Himmel, där gör man så mycket affär af att en brandsoldat räddat en flickunge! Och jag, som ofta med min sång räddat flera operor, har ej fått någon räddningsmedalj!»

Å Svensk Musiktidnings Expedition,
Vallingatan 11, 2 tr., samt i bok- och
musikhandeln finnes till salu

Melodiska Minnesblad

4 Pianostycken — Barcarolle. Ma-
zurka, Canzonetta, Nenia — af Frans
J. Huss. Pris 1 kr.

För Porträttsamlare!

Fina Sköntrycks-exemplar af Svensk
Musiktidning, flere årgångar, säljas billigt å
tidningens expedition

Vallingatan 11, 2 tr.

OBS. Äldre årgångar

af denna tidning, med eller utan musikbilaga,
erhållas till nedsatt pris (endast kontant) å
expeditionen.

J. G. MALMSJÖ, PIANOFABRIK

Kongl. Hofleverantör
GÖTEBORG
Etablerad 1843

Begagnade
instrument ta-
gas i utbyte.
Bekväma afbe-
talsvillkor.

Den enda svenska Pianofabrik, som vid
mångfaldiga täflingar alltid erhållit hög-
sta priset.

Talrika intyg från
framstående
musici och
konstnärer.

GULD MEDALJ »för utmärkte flyglar och pianos»

Göteborg 1891 Malmö 1896
Stockholm 1897

ensam bland svenska pianofabriker.
Inalles 21 första pris

A.-B. Skandinaviska Orgel- & Pianofabriken

(f. d. Skandinaviska Orgelfabriken)

Grundad 1865

rekommenderar sin
tillverkning af

Orglar

för kyrkor, skolor
och hemmen samt

Pianinon.

Obs.! Uteslutande svensk tillverkning och följaktligen af utmärktaste
och solidaste beskaffenhet.

Priskurant på begäran. Alla förfrågningar besvaras omgående.

Utställning & kontor Mästersamuelsgatan 32, Stockholm.

Svensk Musiktidning

Nordiskt Musikblad. — 23:dje årgången. — För hvarje musikaliskt hem,

utgifves 1903 efter samma plan som förut, innehållande populär läs-
ning i Musikaliska ämnen, porträtter med biografier etc. Tidnin-
gen utkommer två gånger i månaden (utom juli—aug.). Pris 5 kro-
nor pr år, lösnummer 25 öre. Prenumeration sker här å Expedi-
tionen, Vallingatan 11, 2 tr., i bok- och musikhandeln, å posten
och tidningskontor. I landsorten prenumereras bäst å posten.

N:o 1 innehåller porträtt af F. A. Frieberg och Arvid Ödmann (såsom Johan
af Leyden i »Profeten»); N:o 2 porträtt af Paula Lindberg, f. Frödin, och Anna Pet-
tersson Norrie; N:o 3 Saint-Saëns; N:o 4 Aina Mannerheim, Robert Plan-
quette; N:o 5 Gust. Henrikson, Leon. Borwick; N:o 6 Maikki Järnefelt; N:o 7
Ida Ekman; N:o 8 Yvonne de Tréville.

Obs.! Nyttan af en musiktidning för musikbildningen i hemmet torde
ej kunna bestridas. Framför dagliga tidningar eger en sådan fördelen att den
förvaras och bildar, så att säga, en musikhistorisk uppslagsbok. Rätta plat-
sen för utgifvandet af en musiktidning är hufvudstaden, der musiklifvet är
högst och rikast utveckladt. Svensk Musiktidning meddelar ock en kontinuer-
lig redogörelse för musiklifvet i vår hufvudstad, i landsorten samt i Norges,
Finlands och Danmarks hufvudstäder, utförliga biografier med fina porträtt,
instruktiva artiklar, följetonger m. m. Musikbilagan innehåller verkligt god musik.

I Musik- och Bokhandeln:

Populär Piano-Skola

med

Klaviatur-Tabell

för noternas snabba inlärande.

Ny, lättfattlig undervisningsmetod för barn,
öfversatt och bearbetad efter

Prof. H. von Bocklet.

Häft. 3 kr., i pappband 3: 50, cloth-
band 4 kr.

»Enkel, praktisk och fullt systematisk,
gående i lagom hastighet och utan hopp
från det lättare till det svårare. Torde
vara den bästa pianoskola vi hittills haft
i Sverige. En ytterligare förtjänst hos
det verkligen vackra arbetet är att bear-
betaren förmått göra det så alltigenom
svenskt som det verkligen är.»
(Gotlands Allehanda.)

Elkan & Schildknechts Musikhandel
28 Drottninggatan 28.

J. LUDV. OHLSON

STOCKHOLM

Hamngatan 18 B.

Flyglar, Pianinos och Orgelhar-
monier af de bästa svenska och ut-
ländska fabriker i största lager till
billigaste priser under fullkomligt an-
svar för instrumentens bestånd.

Obs.! Hufvuddepôt för Blüthners
och Rönischs verldsberömda
Flyglar och Pianinos.

PIANO LEKTIONER

efter bästa metod, ledande till god tek-
nisk och verkligt musikalisk utbildning,
meddelas af undertecknad till moderat
pris. Anmälan kan äfven ske skrift-
ligen.

Mottagning kl. 9—10 f. m. och
4—5 e. m.

Vallingatan 11, 2 tr.

Frans J. Huss.

Innehåll: Wilhelm Peterson-Berger (med
porträtt). — Ran, dramatisk dikt med musik
af Wilh. Peterson-Berger. Textinnehåll. —
Romans-konserterna af hr Navál och de finska
konsertsångerskorna. — Litteratur. — Från
scenen och konsertsalen. — Musiknotiser från
hufvudstaden och landsorten samt utlandet.
— Hvarjehanda. — Annonser.